

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Pauperum mors pretiosa, diuitum pessima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Act. 27. 38

am scutum abiecit. In periculosa navigatione, qui cum D. Paulo uehebantur, *satiati cibo alienabant nauem iactantes triticum in mare.* Fugimus capitalem humani generis inimicum: ad caelestem portum nauigamus, surgunt procellæ, periclitamur, & grande naufragium animæ nostræ instat; nec adhuc plumbum diuitiarum, abijcimus, & ire in mare Creticum iubemus? Si sapimus, cum Philosopho, id facimus. Melius est nostra, quam nos perire. Et in via, quæ nobis sunt onerosa, libenter damus alijs portanda. *Superflua*, ait S. Chrysostomus, *quaque amputa. & fac pauperibus supplementum: nam si calceamentis quis supra mensuram pedibus adegerit, itinere certe prolixiore sentiet impedimenta; & vestimentum inadueni corporis futuræ excedens, eodem implicabitur modo. Quòd si superfluum ubiq; inutile est, in pecunia fortius multò; & qui supra quod satis est, habent, non modo in ipsa sufficientia, sed in quibusdam necessarijs impediuntur. Nam qui de foris in agone currunt, & ipsa exuunt vestimenta, viam verò in calum ferentem, & eandem arctam & arduam, tot cum impedimentis, quò modo poteris ambulare? Veloci enim, & expedito cuiquam panis impossibile est consequi salutem. Quemadmodum ergo, qui in altis sunt specibus, à fulmine non feruntur; ita infima fortuna tutissima est: ab auditione mala non timebit. Quæ est auditio mala? quod fulmen illud? *Discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo & Angelis eius.**

S. Chrys. homil. 7. de peccat.

Psal. 111. 7.
Matth. 25. 41.

CAPVT IX.

Qualis diuitum, qualis pauperum mors esse solet?

I.

I vlla res est, quæ paupertatem commendat diuitiasque odio dignas facit, mors ea profectò est; nam eam pauperes læti expectant, & sæpe etiam optant; diuites autem horrent, & execrantur, & omnibus modis differre, fugere, fallere conantur: illi enim velut è carcere & vinculis emissi, de calamitate euolant ad libertatem ac gaudia; isti autem à suis delicijs ad metuendum iudicem, per mortem, trahuntur. Hinc illi hinc fame, siti, varijsque ærumnis pressi, memores Lazari illius, clamant: *Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! itemque: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Quid ita? Quia peccatoriosa, in conspectu Domini, mors sanctorum eius.* At verò mors pecca-

Psal. 119. 5.

Rom. 7. 24.

TOTUM

porum pessimã. Hinc Scriptura ait: *O mors, quàm amara est memoria tua, homini pacem habenti in substantijs suis; viro quieto, & cuius via directã sunt in omnibus, & adhuc valenti accipere cibum? O mors bonum est iudicium tuum homini indigenti, & qui minoratur viribus, defecto etate!* Quemadmodum itaq; Lazarus mortem non timuit, sed sperauit; quia nouerat, mortem sibi esse finem malorum, principium bonorum; ita diues à morte abhorruit, quia sciuit eam esse sibi finem bonorum, & principium malorum. Siquidem illi postea dictum est: *Fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua, & Lazarus similiter mala: nunc autem hic consolatur, tu verò cruciaris.* Illius crux fuit temporaria, tua erit aeterna; tua voluptas erat fluxa & breuis, illius semper durabit. Sicut ergo illius mors fuit preciosa, ita tua pessima. Ad quem finem quisquis respicit, more sapientum, utique non solùm patienter, verùm etiam libenter fert paupertatem, vt quæ exitum habet longè latiore ac securiorem.

Quàm autem inuiti sese sinant ex hac vita expelli, quibus est aurum, & omnis rerum copia, qua sunt irretiti, eleganti dialogo Lucianus expressit. In eo enim cùm Charontem induxisset de Mercurij, in animabus sistendis, nimiam morã quiritantem; Mercurius sudore madens, ac pedibus puluere conspersis, crebroque anhelans, suspirijsque assiduis fatigationem professus, tarditatem suam excusat, quòd tempus insumpserit, in scelesto quopiam (& monstrabat eum) aufugiente prosequendo. Aufugisse verò illum, quòd diutius viuere cogitaret; esse autem vel regem quempiam, vel tyrannum, quantum quidem ex eiulatu eius conijcere licuerit: *nam ingenti quadam ex felicitate se deiectum querebatur.* Quamuis enim filium Parcarum iam defecisset, stultum tamen superuiuere omni modo conatum, ac planè euasurum fuisse, nisi pauperculus aliquis Philosophus, qui baculum manu gestabat, auxilio fuisset, itaque diues ille comprehensus alligatus vinculis esset. Ex quo enim eum Atropos Mercurio tradiderat, per omnem viam se retrahere atque obniti numquam desistit captiuus. Quin pedibus solo oppositis, ita se affirmavit, vt inter ducendum Mercurio non parum negotij exhibuerit. Aliquoties supplicabat, ac deprecabatur, ingentia daturum se pollicens, si vel paululum dimitteretur. Megapenthes autem Lacyda filius, tyrannus is erat, qui ad supe-

Psal. 115. 19.
Psal. 33. 22.
Eccli. 41. 2.

Luc. 16. 25.

II.

Lucian, in
Cataplo, sive
tyranno.

III.